

1. Соціологія майбутнього і майбутнє соціології в XXI столітті. Матеріали XII Міжнародних соціологічних читань пам'яті Н. Паніної та М. Поповича / За наук. ред. Є. І. Головахи та О. О. Максименко. К.: Інститут соціології НАН України, 2019. 128 с.
2. Українське суспільство: що знаємо, чого не знаємо і чого уникаємо? Матеріали Міжнародних соціологічних читань пам'яті Н. В. Паніної / За наук. ред. Є. І. Головахи та О. І. Стегнія. Київ: Інститут соціології НАН України, 2017. 152 с.

УДК 316.314.72

Стадник А. Г.

кандидат соціологічних наук, доцент доцент кафедри філософії та соціології

Чекулаєв Б. Р.

здобувач першого (бакалаврського) рівня спеціальності 054 Соціологія

ТЕНДЕНЦІЯ ДО МІГРАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ СЕРЕД УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ

Сучасне українське суспільство у свої більшості не задоволено становищем свого положення, саме тому воно намагається змінити ситуацію. Як незадовільне становище можна вважати низький рівень соціальних гарантій, маленька зарплата (у зрівнянні з європейськими стандартами), відсутність робочих місць, погана екологія чи політична обстановка тощо. Якщо говорити про українську молодь, то головні причини, чому вони масово їдуть із країни, – це пошуки кращої роботи та кращих умов для життя. Молодь вважається важливим активом будь-якої держави, тому зменшення цієї групи населення погано позначається як на економічній, так і демографічній складовій держави. Тому зупинимось докладніше із причинами та особливостями трудової міграції молодого населення з України.

Почнемо з того, що змінилося ставлення підростаючого покоління до формування сімей, як соціального інституту країни. Якщо раніше молодь прагнула доволі рано вийти заміж, створити сім'ю з кількох дітей та жити в «спокій та гармонії», то в сучасній Україні на шляху формування такої «ідилії» постає кілька перепон.

По-перше, в Україні молодому спеціалісту, який тільки закінчив ЗВО, важко знайти роботу за спеціальністю. На деяких професійних напрямках роботодавці одразу потребують значний досвід роботи, а на деяких існує занадто велика конкуренція на одне робоче місце. Тому в країні значна частина населення від 18 до 25 працює не за фахом. А як показує офіційна статистика, найчастіше робота не за спеціальністю оплачується менше, ніж кваліфікована. Також держава надає низькі соціальні гарантії. В Україні рівень медицини нижчий, ніж у сусідніх європейських державах. У нашій країні нижчі виплати на дитину, а ще є проблеми з відпусткою по догляду за дитиною, частково через те, що існують «конвертні зарплати» та не офіційне працевлаштування.

По-друге, рішення заводити сім'ю приймається і на відповідність європейським цінностям, які так популяризуються в нашій країні. За пріоритет молодь бере не створення сім'ї, а насамперед формування кар'єри. Все це у купі сильно впливає на рішення української молоді щодо створення сім'ї.

Виходячи із вище зазначеного, українська молодь віком від 18 до 30 років не поспішає створювати сім'ю, а хоче спочатку знайти гідну роботу з достатнім рівнем заробітної плати. Така молодь мобільніша, тому в пошуках роботи за спеціальністю та

просто високооплачуваної роботи українці їдуть до європейських країн, зокрема до Польщі, Німеччини, Чехії та інших країн. Цьому сприяє і безвізовий режим, нещодавно укладений із Європейським союзом, та пом'якшення політики з працевлаштування іноземних громадян у низці європейських країн.

Підбивши підсумок, можна сказати, що роботодавцям, а також Міністерству соціальної політики слід внести зміни до своєї діяльності за для мотивування молоді працювати саме в Україні. Роботодавцям варто встановлювати більш конкурентну та привабливу зарплату, а також активно допомагати та стимулювати молодь, яка тільки закінчила ЗВО. Також їм необхідно переглянути свої погляди на наймання працівників у віковій категорії 45+. Оскільки відтік українських фахівців переважає у віці до 30 років, необхідно наголосити на тих, хто старший. Міністерству соціальної політики варто змінити свій підхід до допомоги та фінансування молодих сімей. Це не лише зменшить міграцію молоді з країни, а й підвищить природний приріст населення, чого Україна також потребує.

СЕКЦІЯ ІСТОРІЯ УКРАЇНИ: СУЧАСНЕ БАЧЕННЯ

УДК 94(477)"1990/2000"

Volonyts V.

Candidate of Historical Sciences, Associate Professor, Associate Professor of History and Archeology

BUDGET SUPPORT FOR THE HEALTH CARE SECTOR OF UKRAINE IN THE CONDITIONS OF THE POST-SOVIET TRANSFORMATIONS

Public health is considered to be one of the most important functions of the state, and human health as a result of the effectiveness of this sector is an indicator of civilization, the success of institutions and a part of a universal development assessment of the society - the Human Development Index.

This topic is especially relevant in view of the challenges humanity and our country facing in connection with the COVID-19 pandemic. The speed of the spread of the disease showed that the health care system of Ukraine was not ready for a large-scale pandemic and exposed all systemic, organizational and financial problems of domestic medicine.

Inherited from the Soviet times, the health care system in the early 1990s had a chance to renew and develop in a new socio-temporal paradigm in the young newly formed state. However, in the context of the acute socio-economic crisis and chronic budget deficit, all efforts of the Government of Ukraine and the Ministry of Health were aimed at preventing the destruction of the existing health care system, staff outflow and maintaining at least a minimum level of social guarantees.

In the first post-Soviet decade, Ukraine maintained a predominantly Soviet approach to the organization and principles of financial support for health care. The deep socio-economic crisis that engulfed the country in the early 1990s affected the daily lives of Ukrainians and forced them to look for mechanisms to accommodate to the new post-socialist realities. The beginning of economic liberalization in January 1992 in the context of a colossal shortage of consumer goods provoked a sharp rise in prices, rising inflation and hyperinflation, falling industrial and agricultural production. Financial difficulties became one of the most acute